

Kui nüüd ühhel puhhul jälle kõnne touz
sis nisuguste asjade ülle; siis ütles Ni g o z
La Ma e wannem poeg: „aaga armas taas
„dife, käl nüüd pea se aeg tulleb, et meie omz
„mal wäljal ei leja üht ainust elloka ehk roh-
„to, mis kahjo woiks teha. Mis meil siis
„nouks?“

Jssa. Siis meie passume ommad
naabrid, et nemmad meile lubba andwad,
nendele ka sel wiisil kaswo saadta.

Poeg. Ja, taadife, sedda tahhame
meie teha. Minna ei tahha ka sest ühtegi
maksu, kui minno ajawited agga tullusaks
lähewad.

Kolmel wiisil woib innemenne kaswo
saadta:

Essite, kui ta kahjo ärrakeelab

Teiseks, kui ta heab teeb,

Kolmandeks, kui ta sedda head mis
jo on tehtud, hoiab, ja üllespeab.

Se effeminne on se wiis, mistäbhi lap-
sed ükspäinis woivad kaswo saadta, kui nems-
mad diged õppetust saawad. Lastel on maast
maddalast se himmo, et nemmad ei woi joude

olla: se himmo kühutab neid wallatusse
labbi kahjo teggema, kui moistlikkud wannes-
mad nendele õppetust ja maad ei anna, et
nemmad woiksid tullusal wiisil omma aega
wiidta.

Lapsed wõtwad peaki head kõmbed, kui
nemmad agga warratselt õppetust sawad.

Kuningas Salomo ütleb, (Õppetusse
sannades p. 22, s. 6.) „Õppeta omma last
„nenda, kui temmale sünnib, siis ei lahku
„temma ka mitte sest ärra, kui ta wannaks
„sannud!“

E i g g i m i s s e a r
m a s t u s.

Üks waene tekaia ei joudnud kange tuiso
pärast linna, waid pakkane woitis tedda, ta
jõi tee kõrwa mahha ja uinus maggama,
nenda et kälil temmale peaki olleks liga teis